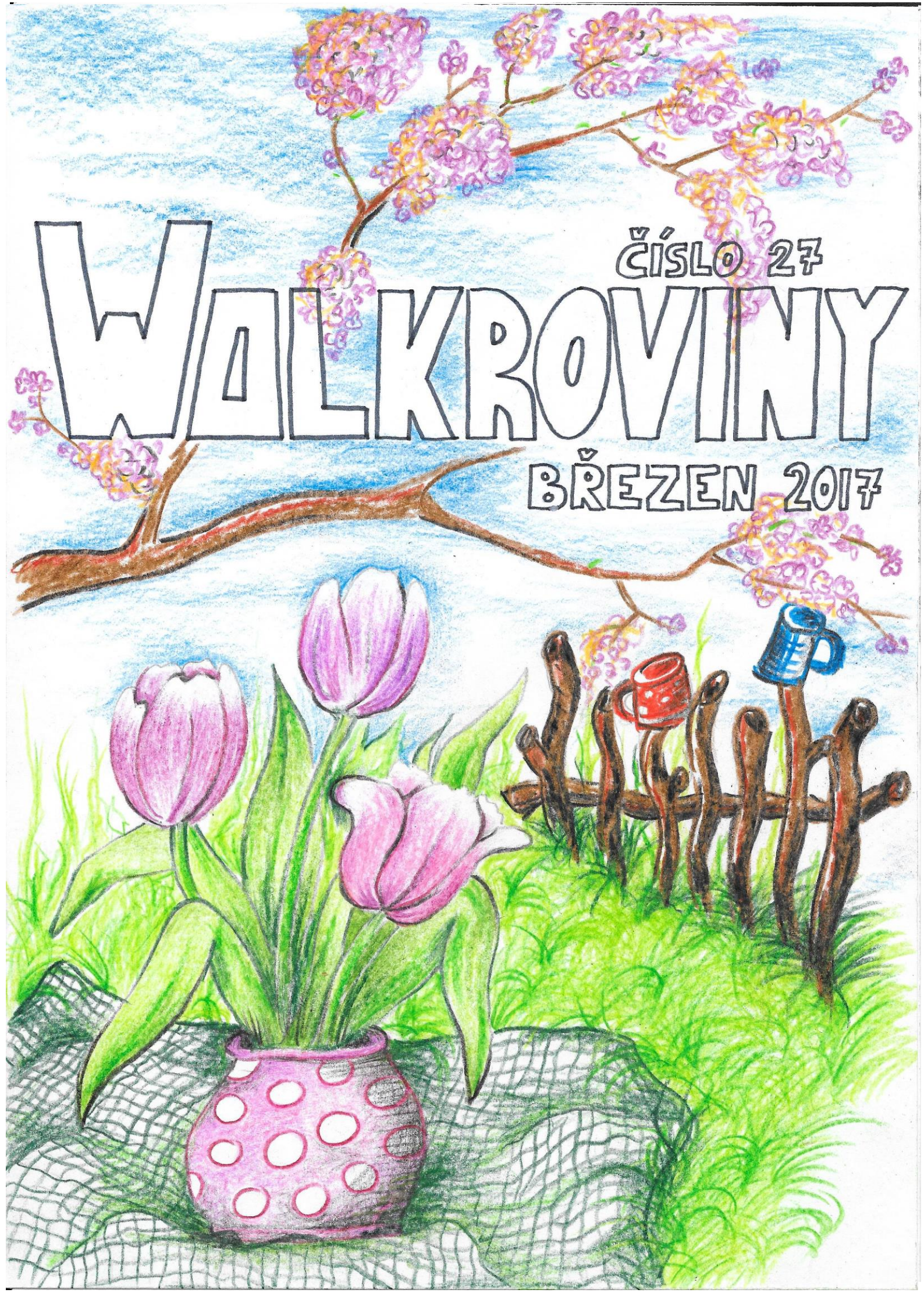

WALKROVINY

ČÍSLO 27

BŘEZEN 2017

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	- 2 -
Literární soutěž Sovičkiáda - pokračování básniček	- 3 -
Povídka	- 6 -
Em - pátý díl	- 6 -
Cvokhaus - nová povídka formou deníkových zápisků.....	- 7 -
LitRýna	- 9 -
Post Scriptum	- 14 -
Bojte se, ale stejně to udělejte	- 14 -
Komiks	- 20 -
Fejeton	- 23 -
Modrá závislost.....	- 23 -

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

s dalším měsícem přichází zbrusu nové vydání Wolkrovin, vítejte!

Čas letí a než se stačíte rozkoukat, máme tu jaro v plném proudu. Všechno nám krásně kvete a i u nás v redakci vykvetly některé pěkné kousky, o které se s vámi tak rádi dělíme. Aktuální číslo sice není rozsahem žádný almanach, ale dovolil bych si však tvrdit, že co jsme nenahnali na kvantitě, zdárně doháníme na kvalitě. Jednoduše pro vás máme připraveno to, co jistě rádi čtete. Post Scriptum, komiks, fejeton či přílohu Litrýna.

V blízké době také spouštíme takový drobný experiment na naší wolkroviňácké nástěnce u školní galerie (na cestě mezi druhým a třetím patrem budovy A). Nejen že nástěnka má nový formát, ale je na ní umístěna obálka, v které rádi uvidíme vaši zpětnou vazbu, vaše názory, připomínky a kdoví, třeba i pochvaly.

Užijte si čtení, užijte si jaro a hlavně tu sladkou volnost jarních prázdnin!

Jakub Jílek

Literární soutěž Sovičkiáda - pokračování básniček

I v tomto čísle se můžete podívat na další básničky soutěžících v soutěži Sovičkiáda!

Sysel

Šel sysel do mlýna,
slyšela ho Kristýna
a povídá mu:
„Pozor na tu jámu!“

*Natálie
Lysáková*

Dva vodáci

Byli dva vodáci,
co po vodě pluli.
Voda tekla, čistá byla,
ale oba utopila.

Michal Škobrtal

Soused z Přibyslavi

Bystrý soused z **Přibyslavi**
příbytek si pro **dobytek** staví.
Bude chovat **kobyly**
a pěstovat **byliny**.

David Zbožínek

Strýček sýček

Bystrý strýček **sýček**
má mlsný **jazyček!**
Nejraději **žvýká**
hovězí roštěnou z **býka!**

David Šťastný

Výr a vydra

Výr byl s **Vydrou** v **Litomyšli**,
vydře to prý **pyšně** myslí.

Výr byl **bystrý** – slyšel **vytí**,
vydra **výská**, že se **mýlí**.

Vydra **žvýká** **žvýkačku**,
výr prý vidí **dmýchačku**.

Vydra **dmýchá** **dmýchačkou**,

výr zas plýtvá žvýkačkou.

Markéta Petříková

Malý slepýš

Malé mládě **slepýše**
vniklo bábě do spíže.
Snědlo bábě všečen **sýr**,
smýkalo se z plných sil.

David Šťastný

Podzimní trampoty

Chmýří létá ve vzduchu,
mám ho snad i na uchu.
Papoušek se na mě **pýří**,
prach se všude víří.

Olesya Martin

Povídka

Em - pátý díl

Chvíli jsem tam stála a když byl už nějakou chvíli z mého dohledu, šla jsem za ním. Prošla jsem chodbou a zastavila se. Přes skleněné dveře jeho pokoje jsem ho uviděla. Seděl na posteli, v ruce držel rámeček s fotkou a brečel. Ten rámeček jsem viděla, když jsem u něj byla. Byla v něm fotka jeho sester a samozřejmě, on na ní nemohl chybět. Všichni se tam smáli. Po chvíli jsem šla za ním. Ihned, jak jsem vešla dovnitř, si utřel oči a dělal jakoby nikdy nebrečel. „Tak co koukneme se na ten film?“ řekl a pokusil se o úsměv. „Joshi mě můžeš říct všechno.“ Když jsem tohle řekla, ztuhl v kamenný výraz. „Ne Em, to nemůžu.“ opravil mě tiše. „A proč ne?“ zeptala jsem se trochu zklamaně. „Protože by ses mě bála.“ Sedla jsem si vedle něj a políbila ho.

Celý večer jsme se dívaly na ten film. Jmenoval se Krvavý Klášter a už podle názvu mi bylo jasné, že to nebude pro někoho, kdo má slabý žaludek. Když na konci vyběhly titulky, zděsila jsem se, když jsem jako režiséra uviděla napsané jméno: Bob Washington. „To režíroval tvůj táta?“ vykřikla jsem. „Jo. Čekal jsem, jestli si toho všimneš. Dostal zato cenu za nejlepší hororový film roku 2009.“ řekl hrdě. Tohle myslel Seb tím filmem. Proč mi to došlo. Co to říkal ještě? Joshův věk. „Joshi, kolik ti je let?“ Podíval se na mě. „Dvacet.“ Ne, ne, ne, ne, prostě ne! Už to vše dává smysl a to nechci. Podle tohohle, všeho, co kdy Seb říkal a bude říkat, je a bude pravda. To je prostě nepředstavitelný!

Hbitě jsem vstala. „Co je?“ zeptal se nechápavě. „Nic já jen...“ rychle něco vymysli! „Už bych měla jít.“ rychle jsem se otočila a vyběhla jsem z pokoje. Slyšela jsem, jak Josh říká moje jméno, ale snažila jsem se to nevnímat. Vyběhla jsem schody a zarazila jsem se. Kam vlastně běžím? Najednou se mi zatočila hlava a já jsem upadla.

Něco jsem viděla. Z rozmazaných obrysů se vytvořily dvě postavy. Dvě bojující postavy. Postavy Joshe a Seba. Seb vyhrával. I když se Josh bránil, jak jen mohl, silným Sebovým úderům do hlavy, se neubráníl. „Dost! Nech toho! Vždyť ho zabiješ!“ křičela jsem z plných plic. Neslyšeli mě. Jen dál pokračovaly ve svém souboji. Další věcí, které jsem viděla, bylo hodně. Výbuchy, požáry, hroučící se domy, vědecké experimenty na lidech, války. Slyšela jsem praskání dřeva, mužský křik, ženský jekot a dětský pláč.

..pokračování příště

Kristina Anežka Hlavinková

Cvokhaus - nová povídka formou deníkových zápisků

Středa 3.9.

Nastoupila k nám ta nová holka. Musím říct, že jestli jsem měl sto chutí z tý školy odtáhnout, teď tam ještě nějaký čas zůstanu. Je to takovej ten typ holky, u kterýho se díváte, že se sotva ještě drží na nohách. Malá, křehká a přitom neskutečně pěkná. Řekl jsem si, že už jenom kvůli ní tam vydržím. Dokonce jsem se přistih, že jsem neusnul v chemii. Poprvý od doby, co ji máme, jsem se udržel v bdělém stavu. Něco se se mnou začíná dít, ale já to neumím pojmenovat. Bublá to ve mně jak burčák v demižonu a já se tomu neumím bránit. Tak snad nic nepodělám a nějak to doklepu.

Čtvrtek 4.9.

Jak jsem byl včera vysmátej jak měsíček na hnoji, tak mě to dneska přešlo. Jak to, že mi sakra nikdo neřekl, že s tou holkou k nám nastupuje i její brácha, kterej jí navíc ani není podobnej? Představte si dvoumetrovou korbu s krátkejma černejšma vlasama a bicákama velikosti mojí hlavy, jak si to šine k mý lavici dozadu a řve na celý kolo: „Tohle je moje místo!“ Jasně, že jsem mu

uhnul, že jo, přece si nenechám udělat z obličeje sekanou, ale jemu to evidentně nestačilo. Jedním dobře mířeným svihem ruky mi shodil všechny věci z lavice, málem rozmačkal svou XXXL medvědí tlapou palec u nohy, odstrčil mě někam do pryč a spokojeně se rozvalil na mojí židli. Nejhorší je, že ONA to viděla! Nejde o to, že tam stála jak solnej sloup a klepala se jako sulc, ale že viděla to ponížení. Rychle jsem si letěl sesbírat věci a sedl na opačnej konec třídy (bezpečnostní opatření). Byl jsem mile překvapen, že už za mnou nešel. Seděl na mý židli a vypadal jako opice, která poprvé slezla ze stromu, a stal se z ní člověk. Jinak se toho dneska už moc zajímavýho nestalo (co by se taky mohlo stát zajímavýho ve škole, že jo) a tím pádem není o čem psát. Tak zase zejtra.

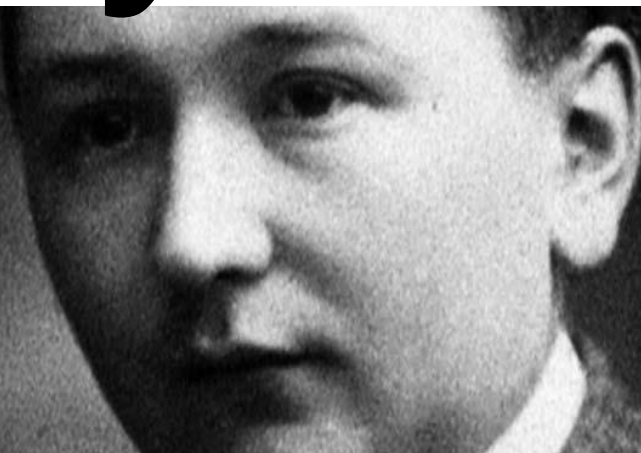
Martin Dobeš

LitRýna

Literární časopisek studentů
semináře tvůrčího psaní do každé hodiny
Příloha školního časopisu Wolkroviny
Březen 2017

Kdo je to?

Odpověď na otázku,
který slavný spisovatel
se na Vás dívá, hledejte
na poslední straně.

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

Dneska můj úvodník bude tak trochu o ničem.

Už jste někdy viděli nic zblízka? To je něco! Můžu vám upřímně říct, že je to jeden z nejúchvatnějších výjevů, který se před vaším zvědavým okem může rozprostřít. S ničím se obvykle setkáváme všude. Dnes a denně kolem pompézně mlčící prázdnoty procházíme, aniž bychom si uvědomovali onu dechberoucí velikost tohoto jevu. Vězte, že nic je něco, co dozajista stojí za povšimnutí. Dovolte mi tedy, abych Vám, se skromností mé osobě víc než vlastní, nepopsatelnou nádheru ničeho popsal, ba co víc - vykreslil v těch nejbarvitějších barvách.

Z širšího pohledu se ono velebené nic tváří pořád jakože nic nic, ale při bližším zkoumání se nám z ničeho nic odkryje celá krása holého prostoru ve své omračující nahotě. Náš pohled letí a maně pozoruje velmi originálně, nápaditě, ale přitom velice vkusně vyprázdněné vakuum. Zrak náš se namáhá, aby zahlédl alespoň jediný náznak něčeho, alespoň jedinou vadu na kráse velkého ničeho. Marně. Nic je dokonalé, nekompromisní, jediné a věčné. Oko naše snaží se ze všech sil ustálit, aby si odpočinulo od namáhavého těkání, nemaje však na čem spočinout a tím si ulevit, poskakuje od ničeho k ničemu. Nedůvěřivý pozorovatel, chtě odhalit nedostatek, prudce točí zmatenou hlavou všemi směry. Ve snaze překvapit znenadání otevírá a zase zavírá oči, vše pro nic za nic. Unavený nebožák napíná síly, aby se nestal živoucím důkazem rčení, že stokrát nic umožilo osla.

Dovolte mi se ještě krátce zmínit o důležitosti úhlu pohledu. Většinou je nesmírně podstatné, z jakého bodu se na námi zkoumaný jev díváme. Ne tak v tomto případě. Je zcela lhostejné, zda na nic pohlížíme zleva, zprava, seshora, či zdola. Nevěříte? Zkuste si to! Podřepněte a klidně si baterkou na nic zezdola posviťte! Buďte si jisti, že nevidíte zhora nic. Važte si toho, je to jedna z mála jistot, kterou ještě v životě máte!

Zde bych rád svůj skromný vhled do ničeho zakončil. Doufám, že byl poučný, a že se mi podařilo vyzdvihnout to podstatné. A jestli má někdo pocit, že můj popis ničeho je nanicovatý, nicotný, či snad dokonce nestojí za nic, nemám proti tomu vůbec nic.

Michal Marek (děkuje za inspiraci Jaroslavu Haškovi)

ZÁVISLOST

Hana Šnajdrová

Stop. Takhle už by to dál nešlo. Musím s tím přestat. Ptáte se, o čem že to mluvím? To je jednoduché. Řeč je o mé závislosti. Nebudu tu vypisovat, kdo jsem a podobně, koneckonců to má být anonymní zpověď. Přiznání o mé osobní válce.

Trvalo to už dost dlouho, počítám už několik let. Začalo to jako nevinná zábava, onu věc mi představili mí přátelé. Těžko říct, zdali by mě k něčemu takovému přivedli, kdyby věděli, jak to skončí. Jak na tom budu závislý, jak mi to bude komplikovat život. Ze začátku jsem tomu nevěnoval příliš mnoho času či pozornosti. Postupně jsem tím však začal trávit veškerý svůj volný čas a bylo to horší a horší. Dny plynuly a ona zpropadená činnost se mi neustále vtírala do mysli. Byla neodbytná a mařila veškeré mé snahy o její ignorování. Nakonec už se tomu nedalo vzdorovat, a tak jí byly nahrazeny i mé povinnosti a práce.

To už ale nebude trvat dlouho. Je rozhodnuto, své závislosti se zbavím. Už nebudu ignorovat své přátele, rodinu, zanedbávat práci. Můj osobní život se vrátí a já budu mít spoustu volného času na své koníčky. Už žádné starosti, žádný stres. Stačí s tím vším skoncovat a začít znova žít. A přesně to udělám, hned teď.

Od mého rozhodnutí uplynulo teprve několik hodin, a zatím se mi dařilo skvěle. Možná to bylo obrovským množstvím práce, která byla třeba udělat, a bohužel to bylo celé jen na mně. A tak mi uplynulo dopoledne jako voda. A pozor, bez jediného pomyšlení na svou závislost!

Nastala krátká pauza na oběd a až po cestě mi došlo, jaký mám vlastně hlad. Většinou byla tato doba poměrně hektická, má závislost mi pauzu značně zkracovala. Tentokrát byl však oběd pohodová záležitost. V naprostém klidu se mi podařilo utišit svůj hlad a procházkovým tempem se vrátit na pracoviště. Už dlouho se nestalo, že by předmětem mé pozornosti bylo okolí, zpívající ptáci, slabé jarní slunce. Vždycky to byla má závislost.

I odpoledne probíhalo naprosto v klidu. Problém však nastal po cestě domů. Sotva se pár drobáků octlo v kase řidiče autobusu a mně se podařilo usadit se dřív, než se dopravní prostředek s trhnutím rozjel, bylo to tu zas. A bylo opravdu těžké tomu vzdorovat. Mé oči bezradně bloudily po všech těch lidech v autobuse, jakoby tam snad seděl někdo, kdo by mě mohl zachránit a moje noha začala tiše, pravidelně dopadat na podlahu. Nervózní podupávání do neznámého rytmu mě však nakonec zachránilo. Vnuklo mi to dokonalý nápad a v příští chvíli už v mých uších sídlila sluchátka a noha se přizpůsobila rytmu hudby z přehrávače.

Jen díky tomu se mi podařilo potlačit to nutkání a neporušit svoje předsevzetí, že se svou závislostí okamžitě přestanu. Jak se ale cesta k mému domovu zkracovala, rostly ve mně obavy. Co pak, co tam? Čím se zamětnám, co budu dělat?

Ukázalo se však, že mé starosti byly zbytečné. Sluchátka zůstala v uších i nadále, zatímco mě moje kroky zavedly do kuchyně, odkud se již po chvíli ozývaly zvuky nádobí, jak do sebe sem tam lehce narazilo. A zanedlouho byl na světě pokrm, žádné mistrovské dílo, či snad gastronomický zázrak... Mé požadavky však splňovalo a k zasyčení plně stačilo.

Sluchátka skončila na stolku vedle talíře a najednou to tu bylo zas, ten otravný hlas v hlavě. Prsty se mi jen klepaly, jak očekávaly onu návykovou činnost. Vzdát se však nepřipadalo v úvahu. Proto se po chvíli raději omotaly okolo ovladače a obrazovka televize, situované naproti stolku se rozsvítila.

Večer skončil a nastala noc. Nedařilo se mi usnout, bylo to hrozné. Důležité však bylo vytrvat, a tak se má víčka po chvíli předstírali, že se nic neděje a nepotřebuju uspokojit onu touhu po činnosti, která mi tak ztěžovala život, konečně zavřela.

Další den probíhal obdobně, avšak odpoledne nade mnou nutkání téměř vyhrálo. Předstírali už nestačilo, a tak se po docela dlouhé době, během které byl můj byt téměř převrácen vzhůru nohama v mé ruce objevil hledaný předmět. Nežůstal tam však dlouho, brzo mnou byl přemístěn na mou ruku. Můj pohled spočinul na koženém náramku, který se teď obtáčel kolem mého zápěstí. Někaké doplňky vůbec nebyly můj styl, móda mi nic neřikala. Stačilo mi, že můj vzhled nepřipomínal ten nějakého bezdomovce. Dalo by se říct, že jsem poměrně nenáročný člověk.

Náramek však na mé zápěstí nebyl umístěn z důvodu nějaké parády. O to mi vůbec nešlo, i když by to jistě člověku, který mi jej daroval s pocitem, že jde o úžasný dárek jistě udělalo patřičnou radost. Mně však zajímalo pouze to, že plnil svou funkci. Kdykoliv se opět začala ozývat má závislost a prsty se mi začaly nervózně chvět, objevil se v nich onen náramek. A po chvíli pohrávání s tenkou, černou kůží byla má mysl opět v klidu.

Některé dny se to dalo snášet lépe, některé hůře, ale tak to bylo nejspíš se vším. Můj kalendář teď zdobily křížky, které se nacházely u každého dne a značily můj úspěšný boj se závislostí. Řada byla zatím neporušená a při každém pohledu na kalendář se mi v nitru usadil jakýsi vítězný pocit. Začalo mi připadat, že mám vyhráno, rychle, jednoduše a bez jakékoli pomoci odborníka. Nejspíš jsem taky poměrně tvrdohlavý člověk. Co si zámam, to se mi podaří. Těšilo mne to.

Jak se však ukázalo o několik dní později, má radost byla předčasná. Důvodem mé prohry bylo několikadenní školení v jiném městě. Říkáte si, jistě, když člověk zrovna není na přednášce nebo někde v restauraci, nemá co dělat, a tak je snadné do všeho zase znova spadnout... To však nebyl můj případ.

Hotelový pokoj mě zažil pouze v noci, a pokud má přítomnost zrovna nebyla vyžadovaná zaměstnavatelem, mé kroky vedly do centra. Poznávání nového města, navštěvování památek a zajímavých míst, ochutnávání různých pokrmů či sladkostí v restauracích a kavárnách.

Zlomový okamžik však nastal na cestě domů. Z nějakého neznámého důvodu musel vlak zastavit a několik hodin prostě jen stál na stanici. Nepodařilo se mi najít žádného průvodčího, který by mi vysvětlil, co se děje a tak nezbývalo, než si domýšlet, co je za problém. A právě v tom okamžiku se mi začaly třást prsty. Nebylo divu, po několika hodinách ve vlaku, který se ani o kousek nepřiblížil mému domovu.

Automaticky se ovinuly kolem mého zápěstí. V další chvíli však přišlo zděšení. Náramek byl pryč. Samozřejmě, školení byla poměrně formální záležitost

a nějaké ozdůbky, pravděpodobně odněkud z pouti nepřipadaly v úvahu. Má mysl začínala panikařit, a než se mi podařilo zabránit následujícím událostem, už se to stalo. V mé dlani se objevil mobilní telefon a můj palec zběsile ťukal do displeje.

Když se mi konečně podařilo dostat domů, můj pohled poprvé po několika dnech opět spočinul na kalendáři. Tentokrát ho mé oči však sledovaly se zklamáním. Ztracené hry!

Mohla by vypuknout další válka?

David Kurfürst

Války provází lidstvo už od jeho vzniku, je tedy možné, že jednou vypukne zase další? Tuto otázku bychom si měli klást právě dnes, kdy se lidstvo nachází v jedné ze svých nejvíce mírumilovných období, od poslední velké války už totiž uplynulo více než 70 let. Vstoupilo už lidstvo do nové epochy svého vývoje a byla druhá světová válka válkou poslední? Od napoleonských válek do první světové války ale také uplynulo skoro sto let, takže žádnou předčasnou radost. Proč ale takto dlouho žádná větší válka (světová) nevypukla? Že by se lidstvo konečně poučilo, nebo by si už nechtělo zopakovat hrůzy první a druhé světové války?

Tady ale něco nesedí. I přesto, jaké utrpení přinesla první světová válka, vypukla jen o 21 let později druhá světová válka. A k jejímu rozpoutání stačil v podstatě jediný člověk (všichni ho moc dobře známe). Takže stačí, když se nepoučí několik lidí nebo se najde jedna výrazná osoba, pár náhod a všechno jde znovu. Ve svojí podstatě druhou světovou válku vlastně způsobila právě snaha Velké Británie a Francie o to, aby další světové válce předešli (o tom zvláště my Češi víme své). Politika appeasementu místo zabránění dalšímu konfliktu v podstatě Hitlerovi vyšlapala cestu k bezproblémovému připravení se a započatí války.

Podle mě důvod nevypuknutí třetí světové války tkví právě v existenci jaderných zbraní, všichni si totiž uvědomují jejich destruktivní účinek. Právě díky shození atomových pum na Hirošimu a Nagasaki v závěru druhé světové války lidstvo poznalo strašlivou sílu těchto z dnešního pohledu celkem malých jaderných zbraní. Zatím tyto tisíce jaderných hlavic, jež vlastní asi desítky zemí na planetě, slouží jenom jako prostředek odstrašení či působení síly, či respektu. Stačí, aby se ale do čela mocnosti, která tyto zbraně vlastní dostal jeden blázen, který dá rozkaz k odpálení, a poté už nebude cesty zpět.

V první a druhé světové válce zemřelo více než 80 milionů lidí, kteří zemřeli zbytečně. Nesmíme dopustit, aby se něco takového opakovalo...

Dav

Marek Berčík

Ruce se zvedají. Ze stovek hrdel slyším nenávistný ryk. Řečník na podiu zvedá ruku sevřenou v pěst a lidé na náměstí gesto vzápětí opakují. Já stojím uprostřed toho všeho a snažím se přehlušit dav svým vlastním rozzuřeným hlasem. Cítím, jak všude kolem sálá mocná živelná síla. Hněv se zde stává téměř hmatatelným.

Rozdmýchat tuhle emoci nedalo organizátorům demonstrace moc práce.

Konečně, konečně se to děje. Lidé se probouzejí. Po dlouhé době, otročení jsme konečně v ulicích a bojujeme za správnou věc. Bojujeme za očistu lidstva. Pamatuju si, jak jsme ještě před lety pořádali podobné demonstrace proti muslimům, kteří teď stojí po našem

boku proti skutečnému nepříteli. Byli jsme naivní, ale teď vidíme jasně. Řečník končí projev a dav mu děkuje další vlnou řevu. Řveme

do ochraptění. Tisíc hlasů se spojilo v jeden, jsme tady a jsme

jednotní. Naši nepřátelé se určitě klepou hrůzou. Nikdo nás už nezastaví. Rozhlížím se kolem, nikde nevidím žádné policajty, kteří naše shromáždění minule rozehnali. Teď už je dokonce i vláda na naší straně. Politici se proti nám neodvážejí zakročit. Ti bezpáteří zbabělci potřebují naše hlasy. Ale ani ty

už tady nebudeme dlouho trpět, jak zničíme nepřítel a napravíme naši milovanou vlast, zbavíme se i jich. Na podium nastupuje kapela. Náměstím se po chvíli rozezní elektrické kytary

a bubny. Hubený podobaný zpěvák do mikrofonu křičí texty písní. Pro nás to ale nejsou jenom slova, pro nás to je pravda. Na tenhle okamžik jsem čekal. Tihle lidé na podiu jsou mými idoly. To oni mi ukázali cestu. To díky nim jsem pochopil, že veškeré problémy v naší společnosti mají jedinou příčinu.

A teď jsou tady. Poprvé je vidím zpívat naživo. Dovoluji svému vědomí, aby se na chvíli odtrhlo od davu a zažívalo vlastní pocit euforie. Tento pocit ovšem nemá dlouhého trvání. Kolektivní duch je příliš silný a vzápětí mě stáhne zpátky do nekonečné masy. Z mikrofonů se jako řeka linou myšlenky, které se snaží dostat do mé hlavy. Nebráním se. Je načase, abych něco udělal, a tyhle myšlenky mi v tom pomůžou. Vím, že všichni kolem myslí na to samé. Jsme jednotní. Blíží se válka. Blíží se vítězství.

Tohle je revoluce. Zplna hrdla zpíváme slova písně, společně s kapelou.

Post Scriptum

Bojte se, ale stejně to udělejte

Tento měsíc nám poskytla rozhovor absolventka GJW Barbora Němcová. Po maturitě studovala mezinárodní vztahy, politologii a angličtinu na Masarykově univerzitě a lze říci, že právě díky těmto oborům měla možnost hodně cestovat.

Hned po prvním roce MU odjela na čtyři měsíce do Kanady. A než získala titul Mgr. z mezinárodních vztahů, odjela na půl roku studovat a dobrovolničit do JAR.

Její další studium pokračovalo na University of Pittsburgh, kde studovala obor Human Security s přestávkou na stáži v Ghaně.

Žila v Mexiku i v USA a pracovala pro neziskové organizace.

Navštívila pěknou spoustu míst, ze kterých si odnesla spoustu zážitků, se kterými se s námi podělila. Přeji pěkné čtení.

1. Mohla byste pro začátek našim čtenářům přiblížit, v čem spočívá Vaše současná profese?

Moje současná profese je vlastně dvojí. Pracuji na dvou odděleních na Ekonomicko-správní fakultě Masarykovy univerzity, konkrétně na zahraničním oddělení a oddělení vnějších vztahů a marketingu. Na jedné židli se věnuji zahraničnímu marketingu, respektive aktivitám, které cílí na zahraniční uchazeče o studium a náboru zahraničních studentů. Na druhé židli mám na starost spolupráci s korporátními partnery fakulty, včetně koordinace společných projektů a práce se studenty.

2. Proč jste se rozhodla studovat mezinárodní vztahy? Jste se svou volbou spokojená? Jaké benefity Vám studium dalo?

Hlásila jsem se na různé obory a když jsem se pak rozhodovala, kam jít, můj otec mi řekl: "Ekonomku si můžeš udělat jindy, běž na mezinárodní vztahy, to bude větší sranda." Z fakulty sociálních studií to taky bylo blíž na filozofickou fakultu, kde jsem studovala anglistiku. Možná bych se dnes rozhodla jinak, ale po bitvě je každý generál. Studium mi dalo hodně - bylo nás v ročníku málo, takže jsme dostávali opravdu konkrétní zpětnou vazbu, získala jsem přehled, naučila se psát a lépe argumentovat, měla jsem několikrát možnost vyjet do zahraničí. A jelikož jsem studovala tři obory, tak jsem se určitě i naučila dělat věci efektivněji, protože nebyl čas ztrácet čas.

3. Po prvním roce vysoké školy jste odjela na 4 měsíce do Kanady, co Vás k tomu přimělo a jak tyto čtyři měsíce hodnotíte?

Do Kanady jsem jela za prací a hlavně za angličtinou. Po prvním roce na anglistice jsem si chtěla zlepšit angličtinu. Tedy před odjezdem jsem myslela, že si ji budu zlepšovat, první týdny v Kanadě jsem spíš měla pocit, že se ji teprve učím.

A proč do Kanady? Nechtěla jsem do USA a jako studentka "kanadských studií" jsem měla možnost získat v Kanadě pracovní povolení. Přihlásila jsem se do programu a jela jsem. Zkušenost to byla k nezaplacení. Jednak kvůli mé angličtině, ale taky jsem tam potkala lidi z celého světa, se kterými jsem pořád v kontaktu a díky kterým jsem se potom dostala na další zajímavá místa. Navíc jsem čtyři měsíce žila v kanadském národním parku. Alergie zmizely a "za domem" jsem měla krásné hory.

4. Proč jste měla pocit, že se anglicky teprve učíte?

Do Kanady jsem odjela po prvním ročníku na anglistice, kde se všechno vyučuje v angličtině. Myslela jsem si tedy, že anglicky umím. Jak se ale ukázalo, je velký rozdíl sedět hodinu a půl na přednášce v angličtině párkrát týdně a žít v angličtině 24 hodin denně, navíc s lidmi mluvícími různými přízvuky. Většina mých kolegů byli Kanadčané, ale bylo tam i pár Australanů, Novozélandčanů,

jedna Jihoafričanka. Zvlášt s australským přízvukem jsem dost bojovala, ale Kanadani mi tvrdili, že oni mu taky nerozumí. Kanada je ale na takové prozření skvělá země. Nikdo mi nikdy nedal najevo, že bych měla rozumět hned napoprvé, že je obtěžuje, že chci věty zopakovat. Naopak mi pořád říkali, jak mám skvělou angličtinu. Taková intenzivní "škola" je ale dost účinná, takže po pár týdnech už jsem větu "Could you please say it again?" nepotřebovala.

5. Vzpomínáte si na první dojem z příjezdu do Kanady? Bylo pro Vás těžké přizpůsobit se tamním podmínkám?

Na to si vzpomínám celkem dobře, bylo to poprvé, co jsem se stěhovala do zahraničí na delší dobu. Kamarádka, která se stejným programem do Kanady odjela asi 2 týdny přede mnou, mě vyděsila zprávou, že imigrační úředníci se ptali na spoustu věcí a byli nepříjemní. Moje zkušenost byla ale naštěstí úplně opačná.

Mé úplně první dojmy byly povrchní, turistické. Strávila jsem dva dny ve Vancouveru, kde jsem musela absolvovat nějaké "školení". Vancouver se mi líbil, ale pořád jsem byla zvědavá, co mě čeká dál, po té plánované desetihodinové cestě autobusem do Banffu, kde jsem měla domluvenou práci. Vlastně jsem si nebyla vůbec jistá, co se stane. Geordie, člověk, který měl být mým budoucím zaměstnavatelem a kterého jsem nikdy neviděla, mě měl v Banffu vyzvednout na autobusovém nádraží. Já si celou cestu říkala: "No, tak když tam nebude, tak se asi vrátím do Vancouveru a budu hledat práci tam, nějak se to udělá." Zpětně celkem obdivuju své rodiče, že si svůj strach nechávali převážně pro sebe. Dopadlo to dobře, i když první šok přišel ještě před příjezdem do Banffu - byl červen a sněžilo. To jsem si říkala, že takhle si teda svoje léto nepředstavuju. Geordie mi sice po cestě z Banffu tvrdil, že do týdne bude 25 stupňů, ale já mu nevěřila. Samozřejmě měl, jako místní, pravdu.

Zvyknout si na Kanadu bylo ale jednoduché. Kanadani jsou opravdu tak milí lidé, jak o nich tvrdí stereotypy. Zásadní rozdíl byl v místě, které se stalo mým domovem. V národním parku Banff žijí, mimo jiné, medvědi a losi, se kterými se

relativně běžně potkáte. Před jedním cyklovýletem do Banffu jsme se s kamarádem nemohli dohodnout, jestli pojedeme po dálnici v protisměru (část silnice jiná nebyla), nebo lesem s medvědy. Já medvědy viděla jen z auta, ale projíždět na kole kolem losa taky není zrovna příjemné, přece jen je to dost velké zvíře. Na ty obrovské a krásné hory, které vypadají, jako by je někdo namaloval na oblohu, jsem si ale nikdy nezvykla. Každý den jsem si říkala, jaké mám štěstí, že jsem zrovna tam.

6. Po studiu jste se stala Mgr. a poté jste odjela do Pittsburghu, co bylo předmětem Vaší cesty?

Do Pittsburghu jsem odjela studovat. Během navazujícího magisterského studia v Brně jsem odjela na výměnný studijní pobyt do JAR, kde jsem pomáhala v jednom z místních slumů. Studium evropských politických systémů, které mě asi nikdy až tak nebavilo, mi po návratu připadalo jako velká ztráta času. Naštěstí mi na katedře vyšli vstříc a nechali mě psát diplomku na téma, kterému se na fakultě vlastně nikdo nevěnoval, ale které mě zajímalo, bavilo a týkalo se Afriky. Já ale chtěla víc. Zajímal mě mezinárodní rozvoj a pomoc lidem a chtěla jsem se naučit, jak to vlastně funguje. Na University of Pittsburgh jsem se tedy přihlásila ke studiu Human Security. Vzali mě, dostala jsem stipendium a i když jsem si nebyla úplně jistá, jestli je to dobrý nápad, jela jsem.

7. Byla jste na stáži v Ghaně, jak dlouho Vaše stáž trvala a jaké zkušenosti jste v Ghaně získala?

V Ghaně jsem byla čtyři měsíce. Pracovala jsem tam v neziskové organizaci Society for Women and AIDS in Africa. To byla další z tzv. formujících zkušeností. Mezinárodní rozvoj na papíře vypadá často jinak než ve skutečnosti. V Ghaně jsem poprvé měla příležitost na vlastní kůži zažít limity mezinárodní pomoci. Což není argument proti, to v žádném případě. Spíš připomínka toho, že je často důležité si jít teorii ověřit do praxe. Internet mi prozradí, že HIV pozitivní lidé v Ghaně mají nárok na antiretrovirotika. Pokud ale chci vědět, jestli se k nim ti, kdo je potřebují, opravdu dostanou, musím se jich jít zeptat. Důležitá je teorie i praxe.

Z lidského hlediska mi pobyt v Ghaně dal novou rodinu a každodenní připomenutí, co je v životě opravdu důležité. Doteď jsem se "svou ghanskou" rodinou v kontaktu a to, s jakou samozřejmostí mě vzali k sobě domů, mě fascinuje ještě teď.

8. Jak se Váš život vyvíjel dál?

Z Ghany jsem se vrátila zpátky do USA, kde jsem dostudovala a po studii rok pracovala. Mým posledním zaměstnavatelem v USA byla organizace MCHIP, Maternal and Child Health Integrated Program ve Washingtonu, DC. Odtud jsem s malou zastávkou v ČR odjela na rok do Mexika pracovat pro další neziskovku, CIMMYT, Mezinárodní centrum pro výzkum pšenice a kukuřice. To bylo zajímavé i proto, že mé znalosti biologie končily na gymplu a moc jsem si toho už nepamatovala.

V té době jsem se zařekla, že už se do USA nevrátím, ale člověk mívá... a já se tam, tentokrát z čistě osobních důvodů, odstěhovala ještě jednou. Teď můžu říkat, že jsem žila na Manhattanu, což zní skvěle, ale jsem ráda, že NYC už není mým domovem. Některá místa jsou dobrá na návštěvu, ale ne tak skvělá pro život. I když každému samozřejmě vyhovuje něco jiného.

9. Co následovalo po návratu do ČR?

Další stěhování. Od roku 2007 jsem neměla stejnou adresu déle než rok, trochu doufám, že tuto sérii letos ukončím. Nějakou dobu jsme bydleli v Praze, kde jsem pracovala pro organizaci ADRA. Dříve jsem si myslela, že v Praze nikdy bydlet nebudu, že je moc velká. Ale všechno je relativní. Po NYC Praha ztratila na velikosti. Na poznámky kamarádů z Prahy, podle kterých je Brno malé, teď odpovídám, že Praha je taky malá. Teď bydlím v největší vesnici na světě, tedy v Brně, kde jsem spokojená já, americký manžel i náš pes.

10. Vzpomínáte na svá středoškolská léta ráda? Jaký jste tehdy měla vztah ke studiu?

Já vzpomínám na všechna svá léta ráda, i ta, která nebyla moc příjemná. Všechny zkušenosti, pozitivní i negativní, z nás dělají, co jsme.

Ke studiu jsem měla tehdy poměrně dobrý vztah, i když jsem určitě nepřistupovala ke všem předmětům s nadšením. Myslím, že pro některé lidi začnou být některé věci zajímavé až později, v jiné životní fázi. Třeba teď, když už jsem něco procestovala, si říkám, jak by mě bavilo chodit zase do zeměpisu. Ale asi pořád platí, že by mě to bavilo, jen pokud bych měla z hodin pocit, že se učím něco zajímavého a užitečného. Asi platí, že během středoškolských let má člověk ke studiu vztah v různých předmětech různý, často záleží na učitelích. Ve chvíli, kdy se něco učím, protože "musím", je osoba učitele často dost důležitá. Umět nadchnout a zaujmout není jen tak.

11. Máte na závěr nějaký vzkaz pro naše čtenáře?

Slovy Carrie Fisher neboli princezny Leiy ze Star Wars: "Bojte se, ale stejně to udělejte." A dělejte věci po svém. V rámci zdravého rozumu - nejezděte v ČR po levé straně silnice, ale když na to přijde, klidně odjedte do JAR a jezděte po levé straně silnice tam, pokud vás to láká, i kdyby vás od toho ostatní odrazovali. Nikdy nevíte, co díky tomu získáte.

Veronika Voglová a Barbora Němcová

Komiks

Ošetřili jsme zraněné...

A začali jsme stavět přístřeší

Ruku k dílu přiložil každý, kdo toho byl schopen

Rozbalili jsme většinu zásob co jsme našli v troskách

...Nebylo toho mnoho.

Tábor se nám povedlo postavit během dvou dnů...

Všechno jídlo je ale pryč...

Přišel čas...

...Jít lovit!

Pokračování příště...

Fejeton

Modrá závislost

V dnešní době plné sociálních sítí se stává vlastnictví něčeho jako je Facebook naprostou samozřejmostí.

Člověk si to ani nemusí uvědomovat, ale na tomto internetovém dětském hřišti stráví jeden uživatel v průměru alespoň hodinu denně, ne-li více.

Co je ale na této aplikaci tak úžasného, že se od ní nemůžeme odtrhnout?

Přiznávám, že pro mě jsou to především vtipné obrázky a videa, či nějaký ten kukuč roztomilého zvířátka, které se mi kutálí po obrazovce pořád a pořád dokolečka.

Nemyslím si, že bych se na Facebooku stávala jakkoli závislá, ale přesto moc dobře vím, že bych měla svoji návštěvnost krapet omezit.

Chatování s přáteli je sice fajn věc, ale člověk by se měl naučit jednou za čas se zvednout a jít si třeba promluvit s tím pěkným klukem, co se vám tak líbí, pěkně z očí do očí. Ano, mluvím k vám, vy závisláci na Facebooku, kteří jste už zapoměli, jaké to je s kýmkoli mluvit na živo. A videochat se nepočítá!

Facebook a ostatní sociální sítě mohou být skvělou příležitostí k navázání některých kontaktů na velkou vzdálenost, anebo parádním odreagováním od všedních záležitostí, právě tím pozorováním legračních gifů. To je samozřejmě všechno v pořádku.

Zkuste si ale někdy vy sami spočítat, kolikrát za den kliknete na tu modrou ikonku s palcem nahoru?

A kolik času tam následně strávíte?

Je to hodně? Pokud ano, mám pro vás velice účinnou radu, jak se této Modré závislosti postupem času zbavit: Jednoduše zmáčkněte tlačítko Odhlásit se.

Zuzana Hadrová

REDAKCE WOLKROVIN

Šéfredaktor: Jakub Jílek (3.A)

Redaktoři: Adéla Dostálková (2.A), Martin Dobeš (O4.A),
Veronika Voglová (3.A), David Majirský (3.A), Zuzana Hadrová
(O6.A)